

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Csütörtök

97. szám.

Pest, július 6. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizetheti csak a kiadónál országúton Kunewalder házában, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házhordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnyegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr..

Egy hónapos elő fizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p. fizettetik.

Pest, jul. 6.

A mai felsőházi ülésből nem sokat tanulhatunk.

Majláth György, a táblabíró-párt nagy mestere nagy fontossággal ült helyén. Szinte látni lehetett arcán, mennyire szerette volna, ha szemközt vele egy nagy tükör lett volna felállítva, mellyben magával és saját nagy méltóságával coquetirozhatott volna.

Eszterházi Pál külügyminister fényesen demonstrálta, hogy az egykori főrendek üléseit minél ritkábban látogatta, különben emberét, jobban választotta volna meg.

Majláth Györgynek nem igen megyen már az ilyen mesterség. Eő országbíró-sága olyan, mint a vén muzikus, mindennap egy nótát feled.

Más országban, midőn a liberalis oppositio kormányba jutott, a felsőház elnökének mindig egy jó fogas fratert neveztek ki az alsó házból.

Igy lett Brougham alsó házi követ is egyszerre az ország korlátnok, a mivel a felsőházi elnökség együtt jár.

Aztán az elnökséghez kitündőleg erély, szemesség és éles látás kívántatik: ezen tulajdonokat pedig Majláthban keresni annyi volna mint a hegyekre menni halászni.

Eszterházi ezen jámbor embert személyesen tán nem is ismeri. Valószínűleg csak arczképét látta, mely fraknó kertje flegorijában a falra van akasztva, és onnan tetszett meg neki annyira, hogy őt a magyar gyapjuzsákra oda ülteté.

Ez az arczkép Majlát Györgynek irtózatosan sok szolgálatot tett. Ott a papíron Majlát György maga a tudomány, mélység, és méltóság.

Azért hazafiúi kötelességünknek ismerjük figyelmeztetni a táblabíró pártot, hogy ha ők azon illuzióban, hogy Majlát György nagy férfiú, magokat boldognak érzik, őrizkedjenek, s kerüljék a főrendek ülését, mert szép egükből a csalódás posványába czuppanak le.

Jobb a táblabírónak úgy maradni a mint vannak.

E párt logicája úgy is kijavíthatlan. Mit is várjunk azoktól, a kik így gondolkoznak...

Falu, vármegye, ország...

Falusi bíró, szolgabíró, országbíró.

Vagy is tudakosan — It se habet falu ad ország, sicut falusibíró ad országbíró.

Mert ugyanis a táblabíró a tudományt azzal szokta mérni, ki milyen nagy hivatalban, van minő magas polczon áll.

Igy vagyunk az elnökkel, lássuk a ház többi tagjait.

Egy tekintet kell, hogy láthassuk, hogy ez már is nem a méltóságos főrendek táblaja.

A marcziusban járt jégesők szétverték a tábla eredeti népségét.

A püspökök, minthogy a felső ház rendezése is kálvinistatemplomos, oda jutottak az ur asztala mellé szemközt az elnökkel. Szerencsétlenségökre részükre csak tizenegy hely van készítve, azért aligha nem sorsot huznak otthon ki jöhessen, ki maradjon.

A püspökök nagyon érzik, hogy kifelé áll rudjuk. A karok és rendek is azon kezdék a kiküszöbölést, hogy a papot a többiektől félre a legméltóságosabb helyre posztirozták.

Ezt érzik a püspökök, s azért láthattuk minként ülés alatt gyakran megvakargaták fejüket.

A régi rendszer invalidusai, az excancellárok, koronaörök, szürc kített főispánok oda huzódtak az elnök baloldalára, számszerint lehettek vagy huszan, kik mindnyájan igen komolyan, szomoruan és mozdulatlanul ültek egy helyben, és nem vették észre, hogy közülök valaki a hölgykarzattal coquetirozott volna, de azt sem, hogy a hölgyek kacsintottak volna feléjük.

A jobb oldalon ültek mint egy ötvenen: köztök egy pár politikai masque is: például legyen felhozva: Zicsi Ferencz, és Szécsen Antal mind ketten piquant pecovicok: s a mellé még szöke emberek.

A ministerialis oldalon számosan ültek az uj főispánok közül. Bötti Ödön, Rádai Gedeon és Ujházi legkitündőbb egyéniségek.

Ott ült Wesselényi Miklós is.

A terem olyan, minőt még Magyarország nem látott. Az elnök széke valóságos trón. Majláth úgy ült az arany és bársony között, mint Bartha midőn a színházban Lear királyt adja.

A terem több helyein bevont asztalok mellett s kényelmes pamlagon ültek az újságírók, kik miként az ügyes rendezésből sejdíthetni e táblánál igen szívesen látott vendégek.

A gyűlés, ha szerkeztőségi óránk jól jár, fél tizenegyre kezdődött.

Tárgy. A ház szabályai.

Közbe közbe voltak egy kis viták. De nem párt viták, hanem csak társalgások.

A ministerialiskarszékek üresen dagadoznak s csak egyiköjöknek jutott a szerencse, hogy lágy ölibe Szemere Bertalan belügy ministert befogadhassa...

Szemere Bertalan, áldassék érte isten, igen jó egészségben van. Természete is dicső lehet, mint ki a roppant sok munka fáradság és aggodalom között marczius óta egészen meghízott.

De ez nem baj. Csak az baj, hogy karszékeiben igen gyakran clandalodik. Tán verseket csinál, vagy visszagondol azon szép angol és hollandi lánykákra kikeről utazásában olly sokat emlékezik. Ez pedig nem jó. A tisztelt felsőház gyakran félórát elconversal ollyan tárgyakról, mellyet a minister egy szóval ketté vághatna.

Ha pedig nem vág, legyen belőle rengeteg vita, mellyet szavazat fejez be.

A tagok úgy tettek, mint Pósonyban, midőn a kormány véleménye csak a törvényhozási eljárások kimerítése után tudathatott.

Senkinek a tagok közül eszébe nem jutott Szemeréhez fordulni, s őt a vita tárgyról megkérdezni. —

Ki gondolta volna, hogy az ember olly nehezen tudja magát rászoktatni, hogy követeljen. Mintha vérünkbe volna, hogy mindent egy felettünk uralkodó fatum intézzen el, s hogy alkotmányunkat most is csak a vis inertiaeben keressen.

Vita alatt legtöbbször beszélt Bötti Ödön, ki csak úgy mint otthon Biharban, itt is tanítani akarja a publicumot. És valóban az igen becsülendő Böttiben, hogy bár mi körbe vezesse őt a sors, magánál okosabb embert sehol sem ismer el.

Persze hogy ezen modoron a régi emberek, a főrendi iskola ezen repetens diákjai keményen megütköznek.

A szöszék csak paradé volt. Kerülték, mint az ördög a keresztet.

A papok meg se kukkantak.

A ház szabályok után verificationalis választmány ne neveztetett ki. Az uj főispánok s néhány gróf azon tréfát szerzette magának, hogy mindnyájan a papokra szavaztak.

Ezt tették komolyan és régi jó szokásból a régi kormány megdönt istápjai, minék követke-zése lett, hogy a verificáló választmány helyet valóságos consistoriumot kaptunk.

Oh te 226-ik számú ház a Lipót utzában, na-gyok és borzasztók lehetnek a te büneid, lakóid közt sok incarnatus pecsovicsnak kellett lenni, s kronikad az ocuile des boeufes scandaljait nevel-hetné: hogy illy hallatlanul kell lakolnod.

Oh kétszer boldogtalan 226-ik szám a Lipót utzában, milly nagy és végellen lehet haragja feletted a villámos égnek, hogy illy poenitentiat mért rád. —

Oh háromszor sajnálatra méltó 226-ik számú ház a Lipót utzában — melly magadban rejtéd Szabadszállásnak az ő képmutatóját, ki 15 pengő forintot, háromnap hallgatásért fizetett diurnu-mon, képviseli a Pestü Hirlap hirdetései közt, hogy mennyire humanus, szelid és mivel lélek-vel bírhatna, ha nem lenne olly faragatlan, go-romba és műveletlen mint millyennek magát mu-tatja. —

Hát erre fizetik önt választói, hogy magát pénzökön tegye neveltségessé és megveletté?

Uram, Uram Nagi (y) Károly uram! az Isten nem ver börtal.

Alig hihetjük, hogy a jóságos isten eléggé is-tentelen lenne szegény Eva anyánkat — egy ex-cassusért — önhöz hasonló utódban is sujtolni, s megvagyunk győződve, hogy ön származási fá-ja a teremtés elsőbb napjaira ér fel, midőn a je-hova teremtett ugyan sok mindenféle bogarat de — embert még nem.

Ön utoljára is a Plato embere; egy tollatlan, kétlábu meztelem teremtés, ki, — kék állillá-ban jár.

Ugyan nemes Nagi Károly, hogy jutott önnek eszébe olly nemtelen kis cikket írni, s a mi több 15 soge tizenöt pengő forintot fizetni képviselői tekinteténck ön maga általi bepiszkolására.

Bizony mondom, önnek jobb lett volna nem születni, mert így nem lett volna Szluha embere, nem fordított volna köpenyt közelebből, nem itatta és fanatizálta volna a népet, lett volna kép-viselő (mi no: abene adhuc sub iudice est) s kö-ve:kezdőleg nem irt volna egy örökös meggyaláz-tatásba, azon felül háromnap diurnumba kerülő cikket, melly küldői előtt gyönyörű kis mutat-ványul szolgálhat vikszolatlan lelkének az ő go-ronbaságáról, ezen első képviselői kellekről.

Vagy tán a volt önnek célja, hogy a Marczí-usba jöjön; no hiszen ezt elérte. Bizonyos lehet felőle, hogy önről időről időre meg nem feled-kezőnk.

Még tán dicső verset és prosopopeat is fogunk önrre írni, s általában gondunk leendő politikai fá-radozásait őrszemekkel kísérni.

Oh képmutató!

Csernátoni.

Az alsóház üléséről — melly úgy is valami érdekést nem foglalt magában — rajta jelen nem lehetvén, csak röviden jegyezzük meg, hogy a megbíró levelek vizsgálatára 9 választmány mun-kálódásának eddigi eredménye szerint 287 kép-viselőnk megválasztása kifogás nélkülinek ta-láltatott. Murgu, Madarász és Tancsics mindenik két két helyről levén megválasztva, egyikről le-mondott. Az utolsó ugyan némi már lapjában rá fejtegetett különös elveknél fogva mindkét hely képviselőjét megakará tartani, de utoljára mégis csak megelégedett a Siklóssival. Szeretnők tudni, mit mondana képviselő polgártársunk, ha például Nagy Károly, vagy hogy még nagyobbat mond-junk, Apponyi két vagy három helyről is megvá-lasztatnék? Csak gondoljuk meg a következmé-nyeket, mi előtt a föle kétélü elvet állítanánk fel.

Mimosák.

— Halljuk, hogy a képviselői tábla rendező-sége jelszót fog adni a követeknek, mellyet az ajtóőrnek mindenkor megsugai tartoznak; ez által reménylhetvén elejét venni azon ravasz csel-fogásnak, miszerint a terembe igen sok profanus ember, qua képviselő hatol be. A parola azonban három különböző leend. Mint fülhegyel értették a jobb oldal jelszava „maradjon“; a centrumé „pártoljuk“ a baloldalé „a bas“ leend. A ministe-reknek külön parolájok lesz, melly így hang-zik „lemondunk. Balog Kornél, Bánhidi és Nagy Károl, mint marquirozott ösmert egyének jelszó nélkül mehetnek be.

— A tegnapi ünnepélyes megnyitás alkalmá-val, a képviselői házban több hölgyek sikkasz-tattak a teremén át az erkélyre, a karzat roppant zugása és rendreigazítása közt némelyek ezt a zugást a szép nem iránti udvariatságnak lenni mondják. Mi ezt nem találjuk, mert úgy hisszük, hogy a zugás és rendreigazítás nem a hölgyeket, — kik közt e honnák több lelkes leányai voltak, — hanem a vezető chevaliere-kat illeté, kik né-melley szép szemek látására és édes hangok hal-lására a magok által készített rendszabályokat el-sők szegték meg. Egyébiránt az illetők minket is zavarba ejtenének, ha megkérdeznének, valjon az épolly nyájas mint felkes K. vagy B. vagy C. vagy V. polgártársnóinkért egy kis karzati zugást nem túrnénk e el békesen. Cape nasum.

— A felsőház elnökének egy borzasztó da-rab német kapussa van. Ezt tudósításul írjuk azon legujabban kinevezett főispánoknak, kik a német nyelv megtanulását tán nem tartották a magyar nemzetiség legfőbb kellékének.

— Ujabb tudósítások nyomán ezennel van szerencsénk jelenteni, hogy Vojnics Lukács nincs ugyan még 24 éves, de aetatis veniával bír. Mi ugyan nem bírjuk elhatározni, ha ez politikai jó-gok elvezetőre feljogosít é vagy sem? de vá-lasztatásának megemésítésit annyival inkább saj-nállanak, mivel szép neje és saját becsületes jó gondolkodásá helyett cserébe aligha egy olly

egyént nem kapnánk, kiről elég azt tudni, hogy Rudicsnak hívják.

— A új hid láncszemei közelebből a közép oszlopok közt is be fognak aggattatni; s néme-lyek szerint a roppant mű már september elején fogna ünnepélyesen megnyittatni. Hír szerint a hídépítészeti társaság, erőteljes protestatiót szá-dokszik a ministeriumhoz benyújtani a Budapesti devaluationális cikkek írójának a megnyitandó lánczhidoni átjárása ellen; kijelentvén, hogy bár a lánczhid szilárdsága Magyarország minden bűnös táblabíráját megbirja is, de amannak sulya alatt semmiről jót állani nem fog.

— A Reform indítványt tesz, hogy a k. hely-tartó és nemzeti gyűlés cum appertinentiis Deb-reczenbe költözék; mint melly az egyesült Ma-gyarháznak Pestnél inkább közepében fekszik; s nincs benne Spiessbürger, e mellett pedig utczái sincsenek még kikövezve. Mi ez indítványt csak azért nem pártolhatjuk, mert a nemzetgyűlést mi a ministeriummal és hivatalaival együtt a horto-bági pusztára kívánjuk tétetni, hol nemcsak Spiessbürger, de kaputos sincs, kövezet pedig annyira nincs, hogy plane követ sem láthatni. — Ajánljuk indítványunkat a hon atyái figyelmébe, ha netán azonban javaslatunk a Reformnál erőtle-nebb találna lenni, mi akkor — csak Pesten ma-radunk, mellynek van ugyan kövezete is, Spiess-bürgere is a mennyi kell, s bár nincs is a vi-lág közepén, de azért csak mégis meglehet benne élni. —

— Selmecezen egy működvelő társaság ad tót nyelven szini-előadásokat, s roppant részvétnek örvend. Zatraczenyi heszki! még megérjük, hogy Budán rácz comediat adnak.

— Miért lett Nagy Károly képviselő? Igen egyszerű okból. Olly ember képét viselni mint ő, az ördög sem akar, néki pedig igen nagy szük-sége van más képét viselni, minőn magáival már a kutyának sem kell. Quod erat demonstrandum.

— Kacskovics ferencvárosi képviselő politi-cai hitvallásában irtodzik a respublicától, mert oda becsületes mivel és tiszta lelkü önzéstelen emberek kellenek. Mióta lett Kacskovics polgár-társ magát sujtoló poenentiárius?

A József városban Kendelényi választatott el. A választás estéjén és következő napján esti 9 óráig — lapunk megjelenéseig — mulatott a kép-viselő ur a nyomdában vagy is inkább a sajtó melleit. — Uram, uram uram Kendelényi uram kit a lelkiismeret annyira kínoz, hogy illy borzasztó remegésben van, nehogy róla valamiképp vala-mi irassék, bizony megbocsásson de nem kos-her ember az. Ezt nem azért mondjuk, mint ha róla már rég nem lettünk volna meggyőző-dve, hanem csak azért hogy kimondhassuk mi-kép a merész intrigueans iránt még vagyunk némi figyelemmel, de a felénk és pulya cselzővőt csak ignorálni szoktuk. Ennyit semel pro semper. Csernátoni.

Pest julius 5-én 1848.

Polgárszerkeztő!

Kutya van a kertben.

Ön bizonyosan ismeri Pozsonyt, s mint ilyen azt is fogja tudni, hogy a hungarico-austriica Ca-marilla itt ütötte fel sátorát.

Magyarország született (1) törvényhozói Pozsony falai közt lézengnek. A nemzeti gyűlés első ülésében, — melynek emléke csak a magyar nemzet tönkremenésével halhat el — igen kevesen mutatát irhájokat. Pedig szívesen füleltünk volna az annyi századok óta isten- s emberi méltóságot taposó születés előnyeitől lemondásra.

Ezért a pestiek s közvetve az egész nemzet, bár nem is szavazott volna köszönetet — mert hisz kötelességeket teljesítendők — de mindenestre méltányos elismerését nem tagadta volna meg. —

Ez annál dicsőbb tény lett volna Eö excellentiájoktól, minthogy saját belátásuk és saját keblök sugallatát követendők.

De ha egyszer e kötelesség teljesítésére a nemzet vagy pláne törvény által kényszerítettnek, akkor nem dicséret, nem méltány, hanem örökös gyalázat fogja kísérni sirjaikba.

Csitt! . . . meghallják Eö méltóságai! aztán még neki tüzesednek, s opponálnak.

Nonono! hisz csak négy szem közt mondom; de nem is lenne tanácsos ezt kikürtölni, mert ne feledjük, hogy a jus acceptandi, modificandi, rejiendi körmeik közt van.

Apropós! a mágnásköröm egy közepszerű ásóval bármikor mérközhetik. No de se baj, most egy is divat a haját stuczczolni, tán a körömhistoriára is rá kerül a sor.

Csitt! . . . ha meghallják azok a Feö urak, még azt mondják, hogy így csak paraszt beszélhet.

Bocsánat, majd feledem, hogy a kapa-köröm mágnáson privilegiált kisasajftítás útján lehet valaki tulajdona.

Uraim, uraim! mágnás uraim, szólok az unakhoz.

Ugyan mondják meg önök, mi huzza, mi várásolja méltóságokat annyira Pozsonyhoz? Tán itt remélik önök a nagyságos, méltóságos, nagyméltóságú s excellentiás címekhez csatolt tekintélyt fentartatni?

Oh, akkor igen tévednek, önök akkor igen sovány politicusok; önök nem látszatnak tudni azt, mikép a nagyot csak akkor szoktuk becsülni, ha az a mindennapiságon túl van.

A pozsonyiak azt beszélük, hogy ott a mágnások száma annyira nőtt már, mikép szükségessé vált egy „Magnaten herberg“ című institutumnak létesítése. Hoch leben!

Sokra vitték. Ha igaz.

Az ökör ott kanyarit nyelvével, a hol füvet lát.

Mért vannak a mágnások Pozsonyban?

Pozsonyban — mondják — fekete-sárga zászlókkal mulat a szél. Dique relinquendi, quos urbs habet!

No hiszen megérem én azt az időt, hogy a szél mással is mulat még.

Szinte mondják ministeriumunknak, nem sokára fekete-sárga cserezászlót fog küldeni a pozsonyi magnáscorpora.

Reméljük, fényesen fognak az illetők által fogadtatni.

Misu.

Két nemzetör párbeszéde a 4. zászlóalj, 1-ső századából.

Az egyik. Ugyan kérem, nem méltóztatik tudni, Száz J. örnagy urnak mi szándéka lehet velünk. —

A másik. Hogyhogy?

Az e. Hát csak úgy, hogy isten kegyelméből három hete, hogy összeálltunk, de tőlünk még azt se kérdezték, hogy mi kívánságunk.

A m. És collega ur ezen töprenkedik? én bizony nem bánom, ha soha nem látom is ő örnagyságát. —

Az e. D; hát, hogy állunk aztán sikra, ha mozogni, puskával banni se tudunk?

A m. Csak afféléket ne hallanék. A nemzetör nem katona. Holmi tisztelgés, jobbról balra fordulás, nyomoruság; a nemzetörnek csak lőni kell tudnia. —

Az e. Hát szolgálatot hogy tesz, ha csak lőni tud? —

A m. Ollyankor én a svábhegyre szoktam vonulni, majd én holmi utcái verekedésnél éltemet teszem koczára.

Az e. De ha mobilisálnak bennünket?

A m. Mobilisálnak? no még csak az kellene, had mozogjon a katona, a proletárius. Én...

Az e. Ön nemzetör. . . !

A m. Szolgálatára.

Az e. Alásszolgája.

A m. Alásszolgája.

Pest, jul. 2.

A budapesti gyógyszerészek tegnap délutáni 3 órákor tartott közgyűlése.

Először valék szerencsés e testület ülésében résztvenni, e jogot marcius 15ke adá meg, mert hiszen ama jobb időkben hogy is alázhatták vala le annyira a tisztelt urak magokat, hogy tanácskozásainkban segédek is befolyást gyakorolhassanak.

Egy ministeriális rendelet olvastatott fel, melyben a lipótvárosi részben felállítandó gyógyszerertárnak, csőd útján törtéendő felállítását megengedvén, ehhez véleményadásra ezen testületet hívja fel.

A gyűlést az elnök németül tartott beszédével nyitotta meg, ebben még meg nem ütözém, tudva, hogy ő nem marcius 15ke óta foglalta el e helyet, és hogy magyarul sem tud; de hogy a többi tisztelt tagok, kik mindnyájan magyaroknak szeretik magokat vallani, egynök kedvéért ugyanazon nyelven folytatják a tanácskozást, ezt hinni nem merém. Hasztalan dugám be füleimet, áthattott azokon szép nyelvünknek nyomorult kijátszása.

Hallanom kehe továbbá a kétségbeesés elkecseregett hangokbani kitörését, melynek szüleménye egy, szerintem őket lealacsonyító indítvány lett, lássuk tehát mit kívánnak ezen tisztelt urak kivívni.

Egy folyamodást nyújtani be a ministerium-

hoz, azon gyógyszerertár felállításának meggyátására. Halljuk már most, micsoda adatokkal tárogatják kívánataikat többen közülök.

Az első azt állítja, hogy azon lipótvárosi része, hol gyógyszerertár szándékolatik felállítani, olly csekély, hogy ha csak a közel fekvő gyógyszerertárnak tetemes kárával nem, magát fentartani nem képes, s bármilly csekély kárral történik is az, ugy a már létezők in statu quo meg nem maradhatnának, mert ugymond ő például: kinek házitartására 4000 pft is alig elegendő, azért ezt ki kell tisztán nyerni, különben bukni kell, s így vagyunk ezzel mindnyájan.

Igen nagy igazsága van a tisztelt urnak, meg-hiszük, kivált ebben az évben bizonyosan felülmulja azon summát háza fentartása, (értem azon két emeletes háznak fentartását is). Továbbá ő is veszthet egy új gyógyszerertár felállításával, mert kinek a hol háza, ott ismeretsége is vagyon, s ki tudja azon jó szomszédokat nem édesgetheti-e magához egészségök megvásárlásáért?

A másodikat mint ministeri tanácsost vagyok szerencsés bemutatni. — Hát kérde a t. olvasó, honnan jött ezen rendelet? hát hogyan egyezhetett meg ezen rendelet kibocsátásában egészségügyi tanácsos ur? ennek bizony nagyon könnyű a megfejtése.

A tanácsos ur igen jól tudja, hogy azon városrészben nemcsak, hogy fön nem állhat egy gyógyszerertár, de még elkerülhetetlen szükséges is, s habár indítványozója nem is volt, nem is tartá tanácsosnak ellenezni. — Ellenben, hogy itt megsemmisítsék törekedett, az is igen természetes, mert senki a csapást annyira nem érezné, mint ő.

Ej pedig, ha visszaemlékszik tanácsos ur, milly jótétemény az, midőn ingyen adnak szabadságot felállításra, nem fogná azt mástól sem elrabolni.

De ne busuljon ön tanácsos ur, ha törekedése sikernélküli, s ez által vesztesége igen nagy lenne, visszapótoljuk önnek azt, megválasztjuk önt egyetemi tanárnak.

A harmadik azon igen igen szép három emeletes ház (melyben gyűlésünk tartatott) tulajdonosának édes fiacskája. Ő is nagy veszteségre számol, azért kétségbeesése nagy volt. — Ezen tisztelt ur, mint értesülve vagyunk, már egy éve, hogy áruba bocsátotta tulajdonát, de miért? csak azért biz ő, hogy ettől minél előbb megszabadulván, azon ujnak felállításáért folyamodhassék. Hej de megjárta a doctor ur, a ministerium gondoskodott arról, hogy kinek volt és van, annak többé illy jogot nem adott.

Jelen volt, s a folyamodásnak nagy pártolója még egy egyetemi tanár is, ki hogy magát szereti mindenüvé befurni, azt tudjuk, de jogszerű jelenléte előttem e gyűlésben megfoghatatlan.

Hej tanár ur! tanár ur! készüljön ön egy nagyszerű órára, midőn számon kérék öntől azon számos öt huszast, melynek kizsarolásáért ön felelős. — Jobb lesz a háza oltárára. Isten önnel találkozásig.

Én.

Szerkeztő!

Ön az 1848: III. § 8 és 13-t, az 1723: 2; és 1790: 10-el egybevető czikk feltételével nagyba vágta a fejszét.

Hozzá fogott ahhoz a Radicallap is, de eddig legalább, abban hagyta.

Ebbe fogni, talán épen önnek legkétségesebb eredményü.

Ön lapjának veszett neve van költve, s kezdik azt már is el- és kitiltogatni.

Hátha az 1848. 3; a practica sanctióval egybevetve taglaltatik ön lapjában: mit gondol? ön, vagy az ügy iránti ellenszenv fog-e táplálékot nyerni? —

Ne hátráljon ön. Nyílt és folytonos rovat legyen ez ön lapjában újabb törvényalkotásig.

Nem elég-e tárgyat csak említésbe hozni, O'Conelli kalapácsütések kellene, hogy az i felebe a pontot oda lehessen nyomni.

A mondottam tárgy iránt vezér politicusaink sincsenek tisztában.

Olvassuk csak újra most a sz. g. l. elemzését. S bámulni fogunk hol áll most annak szerzője. Lehet, hogy a mostani körülmények más politica követését javallják.

Olvassuk meg az 1848. 3: §. 8. és 13-t. És hasonlítsuk össze az 1723: 2-vel, s 1790: 10-el és több törvényekkel. Ezután

Olvassuk meg a Kossuth hírlapja 1-ső és 3. számát, mellynek elsejében az mondatik, hogy „Magyarország a practica sanctio által támadó és védő szövetségbe lépett III. Károly több országaival“ az utóbbiban pedig az áll, hogy: „köztünk, s Ausztria közt, a practica sanctio kapcsa áll, mellynek rövid értelme, közös barát, közös ellenség.

Olvassuk meg az osztrák hírlapokat s különösen Allgemeine Oest. Zeitungot, s látni fogjuk, miképen használják fel ellenünk az 1848: 3: 8. és 13 §§-t.

Sok nagy, és hatalmas ellenekkel lesz ugyan e tárgyban dolgunk.

Ne bökkenjen meg ön, s egy tapodtat se tágitson.

Ön itt a jogosság, alkotmány és törvényesség terén áll.

Végre is egész terjedelmében kinyomatja ön az 1723: 2: 1790: 10: és 1848: III. 8: és 13. §§-t.

Itt a dynastia iránti hűség a honszeretettel karöltve jár.

Önnek lapjában három rovatnak kell törvényalkotásig lenni.

Első, a practica sanctio.

Második, a magyar nyelv diplomaticasága.

Harmadik, a független ministerium és municipium.

Az első: Magyarhon függetlenségének.

A második: magyar birodalom stateusegységének.

A harmadik: alkotmányos rendezésünknek alapelve.

A két elsőbb iránt semmi kétségem ön érzelmeiről.

A harmadikra nézve hiszem: „nem kell táblabíró politica“ jelszavával ön, nem a municipiumoknak izent irtó háborút. Vagy ha igen, fejtsen ki ön, miért nem férhet meg a municipium a felelős ministeriummal?

S ha ez értelme ön jelszavának, annál kevésbé mellőzheti a megférhetlenség fejtegetését.

Ezt ön jelszavával tette magának kötelességévé.

Ha ön e háromnak a haza, és nemzet érdekében megoldását ernyedetlenül szorgolja; lehetetlen, hogy becsülését öntől, a legvakabb és áttalokdottabb ellene is megtagadja. —

Várady A.—

HIRDETÉSEK.

Szivarok.

Legjobb minőségű fumei, bel és külföldi jutányos szivarok a „Fiume városához“ címzett dohánykereskedésben kaphatók. — Lipótváros, 3 koronautca, Kernféle házban.

Nemzeti Köz-becsület Véd-paizsa

1847 és 1848. évi törvények lelkéből.

tárgya:

a Magyarország pénzügye

irta

Hegedüs Zsigmond

Ára 10 p. kr.

Kapható Pesten minden könyvárusnál.

Most jelent meg

Népszava istenszava.

Irtá

Táncsics Mihál

Ára 30 p. kr. Kapható minden könyvárusnál,

Jelentés.

A színháztér szomszédságában, harminczad utczában 114. szám alatti házban „a kőbányai borforráshoz“ czimzet vendéglőben ebéd- és vacsorát jutányos áron lehet kapni.

Magyar köz- zépp- vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik Majus
20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat	reggeli 6 órak.
„ „	tehervonat délben 11 ó. 45 p.
„ „	személyvonat délután 2 óra.
Szolnokból Pestre. Tehervonat	reggeli 3 óra 45 percz.
„ „	Személyvonat reggeli 6 óra 25 perczkor.
„ „	Személyvonat délután 2 óra 15 perczkor.
Pestről Váczfelé	reggel 6 óra 30 percz.
„ „	délután 2 óra 30 „
„ „	„ 5 „ 30 „
Váczról Pestfelé	reggel 8 órakor
„ „	délután 4 „
„ „	„ 7 „
A magyar középponti vasut igazgatósága által.	

Megjelenik e lap MINDEN ESTE Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder házban). — A vidéken a postahivataloknál, EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.